

Se utmärkt vadra och alldeles

Nya Bifor.

Den Första:

Brodermordet i Upsala.

Den Andra,

En utmärkt öm och varm kärleksvisa om
Erik och Sigfrida.

Den Tredje:

Ensam i stuggrifa dalen.

Brodermordet i Upsala.

I.

Bröderne Johan, 24 år och gift, Gustaf 18 år och Albert, 14 år, alla med tillnamnet Ericsson och slagtare till yrket, bodde wid lägenheten Sogoland straxt utom Waksalatull inwid Upsala. Redan se'n flere år tillbaka hade tif och oenighet varit rådande mellan Johan och Gustaf af orsak att Johan, som Gustaf säger, alltid varit "stygg" emot honom. Senast Lördagen den 11 Mars 1871 hade de kommit i tvist med hwarandra om en kreatursättning, och denna tvist warade öfwer Söndagen till Måndag middag, då Gustaf åt Johans hustru haft utlåtelse, tydande på att han wille hämnas på Johan. När bröderne något senare på middagen träffades, rusade de mot hwarandra, hwarwid Johan med en större sten tillfogade Gustaf ett betydligt sär i hufvudet. Johan wille då skynda från tummelplatsen men upphanns af Gustaf och blef af honom fastad till marken. Af ännu ofänd anledning sprang Albert i detta ögonblick fram och räckte Gustaf den stora slagtarknifwen, hvilken denne med all kraft ända till skftet rände in mellan 3:de och 4:de resbenet på den kullfallne Johan. Denne hade dock styrka att gå upp på sitt rum, hwareft han, oaktadt lätarehjelp, efter omkring 2:ne timmar afled. Gustaf häktades genast och nekade wid rannsakingen men blef af flera vittnen öfwerbewisad och dömd till 6 års straffarbete.

II.

God wänner, nu en wisa will wi sjunga
Som uti dessa dagar blifwit gjord.
Och lyhnen alla, både gamla unga,
Den handlar om ett rysligt brodermord.

I kif och strid här bodde twenne bröder
Som inte wiste hwad försöning är.
Hos dem sig ständigt onda tankar söder
Och mot hwarandra hat de alltid bär.

Fäst under samma modersbröst de hwilat,
Danns broderfärleken ej hos dem. —
Nu har den ene utur werlden ilat,
Den andre fängellet fått till sitt hem.

När mörka tankar snärjer menskans hjerta
I allehanda synder och begär,
Då, fastän sent, man märker till sin smärta,
Att man af afgrundsgriften fångad är.

En dag i Mars när middagen war inne,
De kommo med hwarandra uti gräl.
Och så for satan i den enes sinne
Att han sin broder wille slå ihjäl.

Och se'n när de sin middag slutat äta
Begynte de ännu byta ord.
De om en simpel småsät börja' tråta
Och tråtan slutade, o Gud, med mord!

Först Johan började att Gustaf banna
Och sedan med en stor och spetsig sten
Han måttade ett slag åt brodrens panna
Och slog ett hål i hufwudstälens ben.

Den hemiska striden sågs af Johans maka
 Och af en tredje, fjortonårig bror;
 Förskräckt går Johan några steg tillbaka,
 Men hämnad i Gustafs arga sinne bor.

O, hemskt och fasligt är hvad sedan skedde.
 Hur onde anden makt med men'skan får.
 På ryslig hämnad sig Gustaf nu beredde
 Och genast han sin bror till marken slår.

Den minsta brodern, som i år beredes
 Af presten till sin första nattwardsgång,
 Af onde anden äfwen han nu ledes
 (Så händer här i lifwet mången gång.)

Till platsen skyndar han och drar ur sidan,
 Sin tolf tum's långa, skarpa slagartknif,
 Och ger åt Gustaf, som den tor från stiban,
 Så djupt han kan in i sin broders lif.

Förvirrad ser han hur han rysligt syndar
 Och med förfäran ilar han då bort,
 Men Johan reser sig och hastigt skyndar
 In på sitt rum — hans tid är nu helt kort.

I kretsen utaf maka, slägt och wänner
 Förblöder han, knappt syns hos honom lif,
 I hjertat han en ryslig smärta känner,
 Ty det är fargadt utaf Gustafs knif.

Nu är det slut — de sista drag han andas
 Och utaf alla tar ett ömt farväl.
 Med warma tårar då hans böner blandas
 Till Gud om nåd för sin och broderns själ.

En utmärkt öm och warm kärleksvisa om Grit
 och Sigfrida.

(Sjunges som Slottervisan).

Ad, jemt förgäwes på blomsterstigen
 Sag dig som wantigt att möta går,
 Sag går och lyhnar längs utmed wifen,
 Men wännens röst jag ej höra får;
 Och skyarna uppå himlen gunga
 Och böljan swallar mot stenig strand,
 :: Din hopp och kärlek jag tänkt att sjunga,
 Men, ad, mitt hjerta det står i brand.

Mig felas mycket af skaldens snille,
 Att kunna stämma min luta warm,
 Mitt hjerta mycket utsäga wille,
 Som blir förborgadt uti min barn;
 Dock fast ej högt jag nuig mäktar swinga,
 Att bli dig lika uti behag,
 :: Jag likwäl låter min luta klinga
 I takt med tanken och hjertans slag.

Ad, förr i tiden det war så roligt,
 Men ad, den tiden försluten är,
 När wid din sida jag satt förtroligt
 I blomsterlundan wid insjöns stjär,
 Du sade att du war den lilla,
 Som skulle blifwa min tröst och staf;
 :: Jag läste tydligt ditt hjertas wilja:
 Min glädje war ett omätligt haf.

Men glädjens dagar de äro forta,
 De flytta snarligen bort sin fos.
 Din rena kärlek jag sann war borta,
 Du war ej mer min utwalda ros,
 Som varit fostrad inwid mitt hjerta
 Och äfwen der hade slagit knopp.
 :: O, hwem kan lindra min bittra smärta
 Och skänka frid åt mitt swikna hopp.

Sag dig har älskat med mera värma
 An någon tunga uttala kan,
 Och ännu en gång will jag mig närma
 Med hopp och kärlek intill din famn.
 Och ingen pennas förmår att teckna
 Den frid och sällhet jag njutit har,
 Kom låt oss lifa som förr förenas,
 Låt oss förljuswa hwarandras dar!

Dy första kärleken är den bästa,
 När den uppriktig och trogen är;
 Vid ingen annan kan jag mig fästa,
 Dy intill döden är du mig kär;
 Och därför will jag ännu begära,
 Att hand och hjerta du gifwer mig,
 Dy du skall blifwa min bästa ära,
 Som kan förljuswa min lefnadsstig,

Jag kan ej tänka att du will swika
 Din barndomswän som du älskat har,
 Ej efter guldet och äran fika,
 Dy det försvinner med tidens dar;
 Men trogen kärlek består i nöden,
 Dy ingen boja kan bryta den,
 Han ej försvinner i hjelfwa döden,
 Han swiker icke sin hjertas wän.

Åh, kära Grit, du mitt hjerta,
 Så swaret klingar från läppen warm
 Och handen äfwen; — lef fri från smärta,
 Jag hwila will i din trogna famn,
 Jag wille endast din trohet pröfwa;
 Nu wet jag säkert du älskar mig.
 Dig aldrig mera jag will bedröfwa,
 Jag blott will lefwa och dö för dig.

Åh, mins du Grit i rosenlunden,
 När som wi gingo att plocka bär!
 Du har wäl icke glömt bort den stunden,

Duft då du sade du är mig kär;
 Och sedan det; har du haft mitt hjerta
 I alla skiften, i sorg och nöd,
 Låt oss nu glömma all sorg och smärta,
 Nu är du min uti lif och död.

Haf tack Sigfrida, nu är jag glader,
 Nu wet jag säkert du är min brud.
 Och wi skall lefwa förnöjda dagar
 I slit och arbet och tacka Gud.
 Åh, wi skall hafwa så glädt och trefligt
 Som någon menska i werlden kan;
 Jag tycker nästan det låter grefligt:
 Du är min gumma och jag din man.

Ensam i stuggrita dalen.

Ensam i stuggrita dalen
 Datt wid en swalkande ström,
 Bodde, befriad från qvalen,
 Ringal, en herde så öm.

Dyft som en wandrande stjerna,
 Skön som en Gud i en dröm,
 From som en ostuldens kärna,
 Som sjelfwa lifwet så öm.

Sorger och oro och smärta,
 Och andra jordiska qual,
 Hade ej rum i hans hjerta
 Och trufdes ej uti hans dal.

Kärlek, som plågar så många,
 Hade ej rum i hans bröst;
 Blommornas doftande ånga
 Och foglarnes himmelska röft.

Woro de enda som hade
 Nam i hans sorgfria själ;
 :: Uti sin oskuld han sade:
 "Himlen will Singsal så wäl".

Ritton är ensam han bodde
 Lugnt i sin fredliga dal;
 :: Drömmande saligt, han trodde
 Sig bo uti englarnes sal.

Då såg han en morgon wid strömmen
 En tärna som låg der och bad,
 :: Skön som en engel i drömmen,
 Som själfwa glädjen så glad,

Singsal gick ned till den sköna,
 Kattade ömt hennes hand,
 :: Drog henne upp i det gröna,
 Dätt wid den leende strand.

Skönaste flicka! — han sade —
 D! hwem har fört dig till mig,
 :: Fört dig till Singsal den glade,
 Som aldrig will skiljas wid dig?

Stammande sade den qwinna:
 "Jag får ej blifwa hos dig,
 :: Ty jag är ej någon herdinna,
 Och Singsal kan aldrig få mig".

Kinder mot kinder nu brände,
 Singsal gaf flickan en kyss;
 :: Wredgad hon hastigt sig wände
 Och Singsal stod ensam som nyss.

Han rasar och tar från sitt galler
 Vägen och modigt den för,
 :: Spänner den, skjuter och faller,
 Blickar mot himlen och där.